

ת"פ 36949/02/13 - מדינת ישראל נגד יאיר כרמונה

בית משפט השלום בראשון לציון

31 אוגוסט 2014

ת"פ 36949-02-13 מדינת ישראל נ' כרמונה
בקשה מס' 1
בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה
נגד
הנאשם
החלטה
יאיר כרמונה

לפני בקשה לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק ולפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982 (להלן - "החסד"פ").

כנגד הנאשם הוגש, ביום 19/2/13, כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה וחבלה ממשית, בגין אירוע שאירע ביום 22/2/11 כאשר על פי הנתען במהלכו חבר הנאשם עם אדם נוסף בשם אייל כהן (להלן - "אייל") בכדי לתקוף את עדי תביעה 1 ו-3 וגרמו להם לחבלות של ממש.

עובר למתן מענה לכתב האישום ביקש הנאשם לבטל את כתב האישום מחמת טענות להגנה מן הצדק, כאשר בפיו טענות לשיהוי בהגשת כתב האישום, לשיהוי בהעברת חומר החקירה לעיונו, וכן טענות למחדלי חקירה ולאכיפה בררנית. על בסיס טענות אלה, כלשעצמן ובמצטבר, טוען הנאשם כי התנהלותה של המאשימה פגיעה חמורה בהגנתו ובאפשרותו להתגונן כראוי למשפטו, עד כי אין כל אפשרות כיום לקיים הליך הוגן בעניינו.

באשר לשיהוי בהגשת כתב האישום טוען הנאשם כי כתב האישום מתייחס לאירוע שאירע בשנת 2011 והוגש כשנתיים לאחר מכן, באופן הפוגע ביכולתו להתגונן ולהוכיח חפותו והגורם לו לעינוי דין רב. הנאשם טוען אף כי חלוף הזמן מאז האירוע יכביד על זיכרון המתלוננים ויפגע בחקר האמת.

כמו כן טוען הוא כי המאשימה לא ביצעה את כל הפעולות לאיתורו של אייל, אשר לטענתו, הוא "החשוד העיקרי", וכי אף בנסיבות אלה, ולנוכח מעורבותו של אייל באירוע, הגשת כתב האישום כנגדו לוקה באכיפה בררנית פסולה.

המאשימה טוענת, מנגד, כי השיהוי בהגשת כתב האישום הינו סביר וכי נגרם כתוצאה מניסיונות לאיתורו של אייל אשר עבד אצל הנאשם בחנות שבבעלותו והיה שותפו לדבר העבירה. ניסיונות אלה, לטענת המאשימה, לא צלחו משום שהנאשם לא מסר פרטים ליחידה החוקרת ומספר טלפון סלולרי שמסר נמצא מנותק. המאשימה טוענת כי במצב דברים אלה, הוצא לנאשם ביום 27/8/12 מכתב יידוע ולאחר שלא פנה בבקשה להימנע מנקיטת הליכים נגדו, גובש נגדו כתב האישום והוגש ביום 18/2/13. כן טוענת היא כי הנאשם ידע אודות הניסיונות לאיתורו של אייל לפי שניסיונות

אלה נעשו דרכו וכי אף תועדו במזכרים המצויים בתיק החקירה וכי לרקע כל אלה תמוהה טענת הנאשם למחדלי חקירה ולאכיפה בררנית.

בנסיבות הזמן והמקום, וכפי האמצעים העומדים כיום לרשות מערכות התביעה לרבות התביעה המשטרית, ספק רב בעיני אם הגשת כתב אישום, במקרה שלפני בחלוף שנתיים מעת האירוע, עולה כדי שיהוי, שיש בו כדי לבטל כתב האישום. בבוא בית המשפט לבחון שאלה זו, אל לו לעצום עיניו מהמציאות וליתן החלטות על פי "מציאות מדומה". יש לבחון המציאות בה אנו חיים כהוויתה ולא על פי מציאות אוטופית. אלא שלצורך העניין אצא מהנחה כי הגשה של כתב אישום כשנתיים לאחר מועד האירוע מצביעה אמנם על שיהוי בפעולת המאשימה, אלא שיש לבחון הסיבות אשר גרמו לאותו שיהוי, את סבירותו ואת מידת פגיעתו בזכות הנאשם להתגונן לצד שיקולי מידתיות ועוד.

וידגש, הסניגור כפי רבים מעמיתיו, מציג לצערי תופעה נפוצה מאז חוקק סעיף 149(10) לחסד"פ, עת הזדרז לעתור לביטול כתב האישום בפתח המשפט. אעיר כי אכן, הסעיף הנ"ל נכלל במסגרת הדיונית של "טענות מקדמיות", אך למעשה כפי רוב רובן של הבקשות הללו, הטענה מחייבת בירור עובדתי, שאם לא כך, המסגרת העובדתית תהיה כתב האישום, וטענות הצדדים. הטיעון שבפני מעלה מחלוקת עובדתית בין הצדדים באשר לסיבות שיהוי ולדיות הפעולות לאיתורו של אייל כפי טענת המאשימה. מצב דברים זה מצריך בירור עובדתי לגופם של דברים, ואין המקום לכך בשלב מקדמי זה.

על כן מצאתי לדחות, בשלב זה, טענות הנאשם לשיהוי, למחדלי חקירה ולאכיפה בררנית פסולה.

הנאשם יוכל להעלות טענות אלה ולבססן בשלב המשפט.

באשר לשיהוי בהעברת חומר החקירה לעיון הסניגור, נטען כי עד למועד הגשת הבקשה, ביום 13/7/14, כשלוש וחצי שנים ממועד הגשת כתב האישום, לא הומצא לעיון חומר החקירה לרבות דיסק המתעד את התרחשות האירוע במועד הרלבנטי ורשימה של חומרי החקירה.

המאשימה טוענת כי רשימת חומרי החקירה וחומר החקירה לרבות הדיסק מצויים בתיק החקירה והועמדו לעיון של הנאשם אשר הגיע למשרדי התביעה ביום 5/2/14 על מנת לצלם את החומר ולא ברור מדוע לא צילמו. כמו כן טוענת המאשימה כי בדיון שהתקיים ביום 3/3/14 אף ביקש ב"כ הנאשם שהות לצורך בחינת חומר החקירה, שכבר היה מצוי בידיו, ולאחר מכן ובעקבות טענה כי בידו חומר חסר הודע לו כי הוא רשאי להתייצב במשרדי התביעה מצויד בדיסק ריק על מנת לקבל את החומר שטרם הועתק.

מתוך פרוטוקולי הדיון בתיק זה עולה כי בישיבה שנתקיימה ביום 5/11/13 (לאחר שישיבה קודמת נדחתה משום אי התייצבות הנאשם) ביקש ב"כ הנאשם דחייה לצורך צילום חומר החקירה ובישיבה שנתקיימה לאחריה, ביום 3/3/14, הודיע כי חומר החקירה צולם וביקש דחייה נוספת לצורך בחינתו. באותו דיון הצהירה המאשימה כי כל חומר החקירה צולם על ידי ב"כ הנאשם וכי ככל שחסר דבר יוכל לפנות הוא בבקשה לקבלו.

הנאשם אשר טוען לפגם בהתנהלות המאשימה לא פירט טיבו של השיהוי הנטען בהתנהלות המאשימה בהעמדת חומר החקירה לעיונו, וזאת שלא בכדי.

מתוך פרוטוקולי הישיבות עולה כי חומר החקירה היה מצוי בידי ב"כ הנאשם כבר ביום 3/3/14, ומכאן שתמוהה טענתו כי חומר החקירה לא הועמד לעיונו עד למועד הגשת בקשתו ביום 13/7/14.

ברור על כן כי ככל שהיה חסר בידו חומר חקירה נוסף או רשימת חומרי החקירה אין הוא יכול לבוא בטרזניה כלפי המאשימה אלא ילין על עצמו, שכן היה באפשרותו ועד למועד הדיון ביום 14/7/14 די והותר זמן, לסור למשרדי המאשימה ולהעתיק את רשימת חומרי החקירה וכל חומר המצוי בתיק החקירה ואשר מצא בחסרונו.

לא מצאתי, אפוא, כל בסיס לטענה לפגם משום שיהוי בהתנהלות המאשימה במימוש זכות העיון של הנאשם בחומר החקירה, ומתוך המתואר לא מן הנמנע כי שיהוי בהעתקת חומר החקירה נופל דווקא לפתחו של הנאשם.

אין לטענת הנאשם אודות שיהוי או הימנעות בהעמדת חומר החקירה לעיונו, כל בסיס, ומוטב לו לא היתה מועלית כלל.

בשולי החלטה זו הנני מוצא עצמי חוזר על דברים שהבעתי בהחלטות רבות ביותר, העולות בפתח המשפטים במסגרת הליך המכונה "ימי מוקד". הטענה של ביטול כתב אישום משום "הגנה מן הצדק" נטענת כמעט כדבר שבשגרה. נדמה כי התיקון לחוק אשר הכניס סעיף קטן 10 בסעיף 149 הנ"ל, יצר בלבול בקרב סניגורים רבים, הסבורים בטעות שמדובר בטענה שגרתית ולא בטענה חריגה שיש ותיטען במקרים נדירים ביותר. יתירה מזו, כפי שציינתי לעיל, ברוב, אם לא בכל המקרים שבהם נדונה הטענה לפני, היה צורך בבירור עובדתי על מנת לברר הטענה לעומקה. אין לטעון טענה זו, מן השפה אל החוץ, כמצוות אנשים מלומדה - לא זו תכלית הטענה ולא זו מהותה.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

ההחלטה תישלח לצדדים.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ד, 31 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים.